

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 18/2019, a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDAKČIA] na ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 18/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v pozícii povinného účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 79 Er 770/2012, v ktorom podal návrh na zastavenie exekúcie s odôvodnením, že exekučný titul priznáva pohľadávku, ktorá je nezákonná (úžera pri úrokoch, pozn.). Okresný súd tento návrh zamietol uznesením sp. zn. 79 Er 770/2012 zo 7. marca 2019. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd v napadnutom konaní uznesením sp. zn. 6 CoE 18/2019 z 29. októbra 2019 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Po ukončení odvolacieho konania bol spis vrátený okresnému súdu 21. novembra 2019. Uznesenie odvolacieho súdu bolo sťažovateľovi doručené prostredníctvom okresného súdu 18. decembra 2019. V priebehu odvolacieho konania sťažovateľ 24. júna 2019 doručil krajskému súdu podanie označené ako námietky proti exekúcii, v ktorom zopakoval argumentáciu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pokiaľ ide o výšku úroku pri spotrebiteľskom úvere, a vyjadril pochybnosti o zákonnosti postupu štátnych orgánov v tejto veci, čo spája so svojím presvedčením o korupcii.

3. Sťažovateľ v sťažnosti popísal priebeh konania, ktoré považuje za poznačené korupciou a zneužívaním verejnej moci, a požaduje:

„Ja, [REDAKOVANÉ]... ako povinný v exekučnej veci oprávneného [REDAKOVANÉ], s.r.o, [REDAKOVANÉ] (postupník postupcu [REDAKOVANÉ] Europe plc.), vedenej na exekútorskom úrade JUDr. Dagmar Kováčová (Uznesenie 79Er/770/2012-74 z 12.11.2018, predtým JUDr. Pavel Halás) súdny exekútor, pod Ex 2144/2019, vedenej na Krajskom súde Prešov, Hlavná 110,080 01 Prešov, sp.zn. 6CoE/18/2019, týmto podávam sťažnosť na Krajský súd Prešov pre nečinnosť exekučného súdu - nedodržiavanie zákonných povinností a postupov, súdne prieťahy, porušenie základného práva podľa čl.48 ods.2 ústavy SR, korupciu a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru medzinárodného súdu pre ľudské práva v Štrasburgu a žiadosť o odškodné vo výške € 5 000,- pre nečinnosť exekučného súdu Prešov - nedodržiavanie zákonných povinností a postupov, súdne prieťahy, porušenie

základného práva podľa čl.48 ods.2 ústavy SR, korupciu a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru medzinárodného súdu pre ľudské práva v Štrasburgu a náhradu škody podľa článku 46 ods. 3 ústavy SR, spôsobení protizákonným rozhodnutím Krajským súdom Prešov z 29.10.2019, sp.zn.6CoE/18/2019.“

4. Ústavný súd z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľ podal 10. mája 2019 ústavnú sťažnosť, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 79 Er 770/2012. Konanie o tejto sťažnosti je vedené pod sp. zn. Rvp 831/2019 a v čase rozhodovania ústavného súdu ešte nebolo právoplatne skončené.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje týmto právam ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu týchto práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I.ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (podobne napr. II. ÚS 55/02).

III.

Predbežné prerokovanie

13. Predmetom prieskumu ústavného súdu je v tomto konaní o sťažnosti sťažovateľa porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pričom predpokladom vyslovenia tohto porušenia je trvajúce súdne konanie, v ktorom je odporca nečinný alebo je jeho postup neefektívny takým významným spôsobom, že ide o stav nezlučiteľný s garantovaným základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ako už z obsahu sťažnosti a priložených dokumentov vyplýva, sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu (3. januára 2020, pozn.) v čase, keď v napadnutom odvolacom konaní už bolo právoplatne rozhodnuté (uznesenie odvolacieho súdu mu bolo doručené 18. decembra 2019, pozn.). Právna istota sťažovateľa teda v súvislosti s prejednaním jeho odvolania (ale aj v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie súdom prvej inštancie) už bola odstránená právoplatným uznesením krajského súdu.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že predchádzajúce definitívne rozhodnutie o právnej situácii sťažovateľa vylučuje, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa trvajúcim zásahom štátneho orgánu, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Nad rámec uvedeného ústavný súd len pre úplnosť dodáva, že súčasťou argumentácie sťažovateľa citovanej v bode 3 tohto uznesenia je aj namietaná „*nečinnosť exekučného súdu Prešov*“. Vzhľadom na neurčitosť tejto formulácie ústavný súd poznamenáva, že postup Okresného súdu Prešov v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 79 Er 770/2012 je predmetom skôr začatého a prebiehajúceho konania o inej ústavnej sťažnosti sťažovateľa pod sp. zn. Rvp 831/2019.

17. Exekučné konanie vo veci sťažovateľa bolo začaté v roku 2012. K námietkam proti exekúcii, ktoré sťažovateľ podal 24. júna 2019 krajskému súdu v priebehu odvolacieho

konania a o ktorých nebolo krajským súdom rozhodnuté, čo podľa presvedčenia sťažovateľa predstavuje stav nezlučiteľný s jeho základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd podotýka, že ide o procesný inštitút, ktorý bol upravený § 50 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a podľa intertemporálneho ustanovenia § 243h ods. 1 Exekučného poriadku sa exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak (čo nie je prípad námietok sťažovateľa, pozn.). O námietkach proti exekúcii je funkčne príslušný rozhodovať exekučný súd prvej inštancie. Krajský súd, ktorému bolo v priebehu odvolacieho konania predložené podanie sťažovateľa, teda nemôže z dôvodu nedostatku svojej príslušnosti o tomto podaní rozhodnúť. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať nečinnosť odvolacieho súdu vo veci námietok proti exekúcii za porušovanie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci, ale len procesný postup rešpektujúci účinnú procesnú úpravu. Subjektom, ktorý je viazaný povinnosťou (na prejednanie a rozhodnutie námietok bez zbytočných prietahov) korelujúcou tomuto základnému právu sťažovateľa, je okresný súd. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom krajského súdu a označeným základným právom sťažovateľa ústavný súd túto námietku považoval za zjavne neopodstatnenú a v tejto časti odmietol sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Zároveň obsah tohto podania je zopakovaním už uplatnenej odvolacej argumentácie, na ktorú sťažovateľ dostal adekvátnu odpoveď zo strany odvolacieho súdu.

IV.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

18. Ústavný súd môže rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ním, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Za zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti ústavný súd považuje nesplnenie neodstrániteľných podmienok konania, ako je nedostatok právomoci ústavného súdu, oneskorenosť podania ústavnej sťažnosti, jej zjavnú neopodstatnenosť alebo neprípustnosť.

19. Ak teda ústavný súd po posúdení obsahu ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že v danom prípade nie je daná jeho právomoc na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti a nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

20. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, je prima facie zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019).

21. Pretože nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu